

men maaffee jeg kan blive bedre opløst — jeg formaaer ikke at see, hvorfor man ikke kan behandle Capellanen omtrent paa samme Maade som Sognepræsten. Det private Forhold mellem Præsten og hans Fuldmægtig synes jeg ikke kan forandre Noget i Stillingen; thi den Fuldmægtig, Præsten antager, Capellanen, staaer i det samme Forhold til Menigheden som han selv. Hans Forretninger kunne være mere eller mindre begrændsede — det erkjender jeg — men han er dog Sjælesørger, og derfor har netop Menigheden Krav paa at faae denne Indflydelse. Jeg vil næsten sige, at Menigheden i Grunden her burde have en større Ret, thi Sognepræsten er ganske anderledes fastknyttet til Menigheden, har ganske andre Grunde til at slutte sig til Menigheden end Capellanen, der er temmelig løst stillet og maaffee endog kan være gaaet paa Omgang imellem en Mængde Præster. Netop ved denne Flytning blive Capellanerne bedre bekendte, man har lettere ved at skaffe sig Kundskab om dem, da de have tjent paa forskjellige Steder, og dersom Menigheden faaer en saadan Kundskab om en Capellan, at den maa vusse at være fri for ham som Præstens Medhjælper, er det naturligt, at dette Vusse opfyldes. Jeg skal iøvrigt bemærke, at naar den ærede Ordfører anførte som Grund imod vort Forslag, at Præsterne, naar det blev antaget, vilde blive mere uwillige til at tage Capellaner, end de allerede ere, saa kan jeg ikke see nogen Ulykke deri. Kirke- og Underviisningsministeriet har jo netop i den seneste Tid gjort et Skridt i den modsatte Retning, og det forekommer mig ogsaa naturligt, at naar Præsten ikke kan bestyre sit Embede selv, maa han fratræde det. Jeg veed ikke, om der er mange andre Stillinger, hvor det i den Grad er blevet Skik at lade sit Embede bestyre af en Fuldmægtig, som netop iblandt Præsterne, og man maa vistnok finde det ganske unaturligt, hvad Enhver af os uden Tvivl kjender Exempler nok paa, at en Præst kan sidde i lang, lang Tid og vitterlig aldrig befatte sig med sit Embede og dog tage Indtægterne deraf. Hvor et saadant Forhold finder Sted, der maa Cultusministeren træde til og tvinge Manden til at tage sin Afsted. Jeg formaaer ikke at forstaae, men kan, som sagt, maaffee blive

bedre belært, hvorfor en Capellan snarere skal kunne paatvinges Menigheden end en Sognepræst. Dette løse Forhold sætter jeg i det Hele ikke megen Priis paa. Jeg skal endnu tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger imod den ærede Ordfører, forsaavidt han hittede sig imod mig. Han meente, at jeg skulde have overseet Noget; men jeg troer, at den ærede Ordfører selv ikke maa have læst alle Ordene i Paragraphen eller ikke har erindret dem. Han gjorde nemlig den Bemærkning, at der skulde mangle en Tilføining om, at der skulde anføres bestemte Grunde for en Erklæring mod en vis Person, men en saadan Tilføining er aldeles overflødig, thi det staaer iforveien i Paragraphen; altsaa naar vort Forslag føies til Paragraphen, og denne siger, at der skal anføres bestemte Grunde, saa er det ikke nødvendigt, at det staaer der engang endnu. Der blev ogsaa gjort et Forsøg af Ordføreren paa at forsvare Paragraphen, som den er vedtagen, med en saadan Talemaade som den, at man kan være sikker paa, at Regjeringen vil følge Menighedsraadet, naar det hitrer sig bestemt imod En og Anden. Ja, hvor er den Forvisning? Det er dog meget bedre, at faae det udtrykt med bestemte Ord.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, meente, at de Mænd dog maatte være noget ensfoldige, som i den Paragraph, som nu er under Forhandling, faae noget Tillokkende, noget Fristende. Der er jo ikke saa Medlemmer her i Salen, som have meent, at der er noget Fristende i denne Paragraph; jeg har selv anerkjendt, at der i den laa en Opmuntring til at indføre Menighedsraad. Den ærede Landstingsmand vil derfor ikke kunne andet end finde det i sin Orden, naar jeg ikke anerkjender det som saa afgjort, at just de, der troe, at der er noget Opmuntrende ved denne Paragraph, at just de skulde være de Ensfoldige, og naar jeg mener, at det maaffee kunde være et Spørgsmaal, om ikke de, der ikke see det Opmuntrende deri, med ligesaa stor Berettigelse kunde for tjene de Tilleggsord, hvormed den ærede Landstingsmand stemplede dem, der ere af den